

Η ΠΕΙΝΑ ΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Ἡ παραβολή τοῦ Ἀσώτου Υιοῦ (Λουκ. 15, 11-32) ἀποτελεῖ γιά τήν Ἐκκλησία μία ἀπό τίς πιό χαρακτηριστικές ἐκεῖνες διηγήσεις τῶν Εὐαγγελίων, πού μαρτυροῦν **τί εἶναι ὁ Θεός, τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος καί τί τελικά εἶναι ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία.** Ἐνα ἀπό τά κλειδιά γιά νά ἐρμηνεύσουμε τήν παραβολή εἶναι ἡ πείνα.

Ψευδο-αυτονομία

Πείνα γιά ἐλευθερία, γιά ζωή χωρίς δεσμεύσεις, γιά ζωή χωρίς ἔλεγχο βιώνει ὁ νεώτερος υἱός τῆς παραβολῆς. Ἡ πείνα αὐτή εἶναι πού τόν κάνει νά ζητά, ἴσως καί μέ θρασύ τρόπο ἀπό τόν πατέρα του, «τό ἐπιβόηλον μέρος τῆς οὐσίας». Ἡ πείνα αὐτή εἶναι πού τόν κάνει νά ἀποδημήσει «εἰς χώραν μακράν». Γιά νά χορτάσει αὐτή τήν πείνα, διασκορπίζει τήν οὐσία του «ζῶν ἀσώτως». Καί αὐτή ἡ πείνα θά τόν κάνει νά μὴν ἀφήσει τίποτε γιά τόν ἑαυτό του, γιά τό μέλλον. **Ὅλα θά τά ζήσει «ἐδῶ καί τώρα».**

Διαπιστώνει ὁμως ὅτι οἱ ἀπολαύσεις, οἱ ἐφήμερες σχέσεις, ἡ ἐπίδειξη τῶν ἐξαντλοῦν, χωρίς νά διαρκοῦν γιά πάντα. Τότε καταλαβαίνει ὅτι πεινᾷ γιά κάτι ἄλλο: γιά τό ἀγαθό τοῦ νοήματος, τό «γιατί ζῶ». Στό πατρικό του σπίτι τό νόημα τῆς ζωῆς ἐμπερικλειόταν στήν ἀγάπη πρὸς τόν πατέρα καί στήν ἀγάπη τοῦ πατέρα πρὸς αὐτόν, στή σχέση δηλαδή πατρότητας καί υἱότητας. Ὁ νεώτερος υἱός **θέλει νά ζήσει ἐλεύθερα, χωρίς πατέρα.** Τό μόνο πού βλέπει ὁμως μπροστά του τελικά εἶναι ὁ θάνατος. Θά δοκιμάσει νά μὴν ἐπιστρέψει, βόσκαυτος κοίρους. Θά ὀδηγηθεῖ στό νά χορτάσει τήν πείνα του μέ ὅ,τι χειρότερο ὑπῆρχε ἀπό πλεურᾶς καί ἠθικῆς καί πνευματικῆς. Ἄλλῃ οὔτε κι ἐκεῖ θά βρεῖ τροφή, καθὼς κανεὶς δέν θά τοῦ δώσει οὔτε τά ξυλοκέρατα. **Ἡ πείνα του γιά ἐλευθερία τόν ὀδήγησε στό ἔσχατο σημεῖο τῆς ὑποδούλησας.** Ὑποταγμένος στό ὑλικό, νά μὴν ἔχει οὔτε κι αὐτά.

Ἡ ὁδός τῆς μετανοίας

Ἔτσι, «ἀφοῦ ἔρθει στό σύγκαλῆά του», κατανοεῖ ὅτι δέν μπορεῖ νά ζήσει χωρίς τή σχέση μέ τόν πατέρα του. Βεβαίως, δέν ζητά τήν ἀποκατάστασή του στό «ἀρχαῖον κάλλος», ἀλλῃ ἄλλο ἀπό τό περίσσιο ψωμί πού τρῶνε οἱ ἐργάτες τοῦ πατέρα του. Ἀπό τήν ὑποδούληση στόν ἑαυτό του, στίς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς καί τήν ἀσωτία, **θά προτιμήσει τήν ἐργασία στό σπίτι τοῦ πατέρα του.** Ἀπό τήν πείνα, τήν ταπεινή σχέση, στήν ὁποία ὁμως δέν θά ξεδεύει ὅ,τι τοῦ δόθηκε, ἀλλῃ θά ἀγωνίζεται γιά νά τό ἴαβει. Καί θά πάρει τήν ὁδὸ τῆς μετανοίας, τήν ὁδὸ τῆς ἐπιστροφῆς.

Ὁ πατέρας του ὁμως θά ξεπεράσει μέ τή στάση του κάθε προσδοκία. Χωρίς νά μιλήσει καν, μόνο ἀγκαλιάζοντας καί φιλώντας τόν υἱό του, τοῦ τὰ προσφέρει καί πάλι ὅλα. Τόν ἀποκαθιστᾷ δίδοντάς του τά καλύτερα ρούχα.

Τοῦ δίδει τήν ἐλευθερία μέ τό δαχτυλίδι. Τοῦ προσφέρει τήν ἀρχοντιά μέ τό ὑποδήματα. Καί τοῦ χορταίνει τήν πείνα, ὄχι μέ ὁποιοδήποτε φαγητό, ἀλλῃ μέ τό σκευτό μοσχάρι, μέ τήν πιό ἐκλεκτή καί ἐπίσημη τροφή πού θά μπορούσε νά τοῦ προσφέρει.

Ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ

Μόνο μέσα στήν Ἐκκλησία, στό σπίτι τοῦ Θεοῦ πού εἶναι πατέρας μας, μπορούμε νά χορτάσουμε τήν πείνα μας γιά ἐλευθερία καί νόημα ζωῆς. Ὁ Θεός μᾶς ἀγαπᾷ καί μᾶς προσφέρει τή ζωή, τά χαρίσματα, τήν ἀναγνώριση, τή χαρά. Δέν ὀργίζεται μαζί μας γιά τήν ἀγνωμοσύνη μας. **Περιμένει.** Καί ὅταν στήν ἐπιστροφή τοῦ κάθε ἀσώτου υιοῦ, ἐμφανίζεται ἕνας μεγαλύτερος σέ ἡλικία, αὐτός πού αισθάνεται τή σχέση μέ τόν Πατέρα ὡς σχέση ἀνάγκης, ὑποχρέωσης, ἀνταμοιβῆς καί διαμαρτύρεται διότι **ὁ Πατέρας δέν ἐπιστρατεύει τή δικαιοσύνη τῆς τιμωρίας, ἀλλῃ τήν ἀγάπη τῆς συγχώρεσης καί τῆς ἀποκατάστασης, ὁ Πατέρας δείχνει ὅτι μόνο ἡ ἀγάπη στή σχέση μαζί του ἐλευθερώνει ἀληθινά.**

Ἄς δοῦμε λοιπόν **ποιά εἶναι ἡ πείνα μας στή ζωή,** ἀκόμη καί ἂν ὡς πρὸς τήν καρδιά μας εἴμαστε σάν τόν νεώτερο υἱό, ἀκόμη κι ἂν ἀνήκουμε στήν κατηγορία τοῦ πρεσβύτερου υιοῦ.